

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 247/2011-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť R. N., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom Mgr. D. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 4/2011 a jeho uznesením z 3. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2011 doručená sťažnosť R. N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 4/2011 a jeho uznesením z 3. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že «Na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-1 T/14/2007 je od 27. apríla 2007 vedená trestná vec proti R. O. a spol., obžalovaných pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005..., v ktorej jedným z obžalovaných je aj sťažovateľ...

Zároveň je... voči sťažovateľovi a spol. vedené trestné konanie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa ust. § 295 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona na základe uznesenia Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odbor V., ČVS: PPZ-73-BOK-V-2009, zo dňa 4. februára 2010 a za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa ust. § 294 ods. 2, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona na základe uznesenia Prezídia Policajného zboru..., zo dňa 5. mája 2010...

Sťažovateľ bol Uznesením Okresného súdu K., sp. zn. 0 Tp 9/2010, zo dňa 7. februára 2010 podľa § 72 ods. 2 v spojení s ust. § 87 ods. 2 Trestného poriadku, vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť dňom 4. februára 2010 o 8:15 a vykonávala sa v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v K...

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky... dňa 21. júla 2010 príslušnému sudcovi pre prípravné konanie podľa ust. § 76 ods. 2 Trestného poriadku návrh na predĺženie lehoty väzby u obvineného, a to o tri mesiace, t. j. do 4. decembra 2010, a to vzhľadom na to, že základná lehota trvania väzby sťažovateľa uplynula dňa 4. septembra 2010...

Okresný súd N. uznesením, sp. zn. 3 Tp/104/2010, zo dňa 6. augusta 2010... rozhodol o ďalšom trvaní väzby, a to tak, že u sťažovateľa predlžuje lehotu trvania väzby v prípravnom konaní do 4. decembra 2010.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu dňa 9. augusta 2010 sťažnosť...

O uvedenej sťažnosti rozhodol Krajský súd v N... 24. augusta 2010, sp. zn. 7 Tpo/25/2010, tak, že ... sťažnosť sťažovateľa zamietol ako podanú oneskorene...

Sťažovateľ preto predložil... dňa 19. októbra 2010 Ústavnému súdu... proti porušovateľovi Krajskému súdu v N. na rozhodnutie ústavnú sťažnosť...

Ústavný súd SR, uznesením sp. zn. IV. ÚS 397/2010-27, zo dňa 28. októbra 2010, rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru... postupom Krajského súdu v N. v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 25/2010 a jeho uznesením z 24. augusta 2010, prijíma na ďalšie konanie...

Dňa 25. októbra 2010, Generálna prokuratúra SR..., podala opätovne sudcovi pre prípravné konanie Okresného súdu N. podľa ust. § 76 ods. 2 Trestného poriadku návrh na predĺženie lehoty väzby u sťažovateľa, a to o dva mesiace, t. j. do 04. februára 2011...

K tomuto návrhu... podal obhajca sťažovateľa... vyjadrenie adresované príslušnému sudcovi pre prípravné konanie Okresného súdu N., v ktorom argumentoval neexistenciou takých relevantných dôvodov, ktoré by odôvodňovali ďalšie trvanie väzobného stíhania sťažovateľa tak, ako to má na mysli ust. § 76 ods. 3 tretia veta Trestného poriadku; ako aj tým, že pominuli dôvody väzby, resp. zanikli materiálne podmienky väzby...

Sudca... Okresného súdu N. uznesením, sp. zn. 3Tp/139/2010, zo dňa 12. novembra 2010, rozhodol vo výroku pod bodom I. tak, že... u sťažovateľa predlžuje lehotu trvania väzby prípravného konania do 4. februára 2011, a to vzhľadom na to, že podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku u sťažovateľa naďalej trvajú dôvody väzby.

Vo výroku pod bodom II. rozhodol, že... návrh obhajcu sťažovateľa na prepustenie z väzby na slobodu zamietla, pretože naďalej trvajú dôvody väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku; ...

Krajský súd v N. o sťažnosti... sťažovateľa... proti uzneseniu sudcu... Okresného súdu N. zo dňa 12. novembra 2010, sp. zn. 3 Tp/139/2010,... 25. novembra 2010, uznesením, sp. zn. 5 Tpo 33/2010, rozhodol tak, že... napadnuté uznesenie vo výroku pod bodom I... zrušuje a... lehotu trvania väzby v prípravnom konaní u sťažovateľa... predlžuje do 04. januára 2010. Súčasne rozhodol, že... sťažnosť sťažovateľa proti výroku uznesenia pod bodom II. zamietla...

Proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v N., sp. zn. 5 Tpo 33/2010, zo dňa 25. novembra 2010, podala ministerka spravodlivosti..., z dôvodu uvedeného v ust. § 371 ods. 1 Trestného poriadku, dňa 10. decembra 2010 dovolanie...

Na podklade uznesenia Krajského súdu v N., sp. zn. 5 Tpo 33/2010, zo dňa 25. novembra 2010, prokurátorka Generálnej prokuratúry, pracoviska Krajskej prokuratúry P., sp. zn. XIV Gv 19/10, podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku s použitím § 76 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku príkazom zo dňa 3. januára 2011, dňa 4. januára 2011 prepustila sťažovateľa z väzby na slobodu, pretože sťažovateľovi uplynula predĺžená lehota väzby v prípravnom konaní...

Najvyšší súd SR, uznesením, sp. 2 Tdo/51/2010, zo dňa 20. januára 2011... dovolanie ministerky spravodlivosti odmietol...

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry..., sp. zn VII/2 Gv 49/05-1560, zo dňa 21. decembra 2010, v trestnej veci sťažovateľa... podal podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku podnet na vzatie do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku, „keďže sťažovateľ bude s najväčšou pravdepodobnosťou na slobodu z výkonu väzby prepustený dňa 04. 01. 2011.“...

Na základe vyššie označeného podnetu..., Špecializovaný trestný súd v Pezinku uznesením, sp. zn. PK- T/14/2007, zo dňa 4. januára 2011, sťažovateľa..., vzal do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku, teda že sťažovateľ bol obvinený pre ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby...

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ... sťažnosť... V odôvodnení sťažnosti uviedol, že „existujú dve samostatné trestné konania, ktoré prebiehajú paralelne, a v rámci ktorých bola samostatne judikovaná väzba so svojimi samostatnými formálnymi ako aj materiálnymi podmienkami, tzn. samostatné súdne rozhodnutia, skutkové okolnosti vzatia do väzby, ako aj zákonné dôvody väzby, ktoré všeobecné súdy (Špecializovaný trestný súd a Okresný súd K.) aplikovali.

Za týchto okolností mám jednoznačne za to, že Špecializovaný trestný súd si v napadnutom uznesení zo dňa 04. 01. 2011 nesprávne právne vyložil ust. § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku, keď aplikoval uvedený dôvod väzby vo svojom rozhodnutí.

Je síce pravdou, že som po prepustení z väzby na slobodu bol obvinený za úmyselný trestný čin, avšak aplikácia ust. § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku by prichádzala do úvahy len a len vtedy, ak by Okresný súd K. uznesením, sp. zn. 0 Tp 9/2010, zo dňa 07. 02. 2010, nový dôvod väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nejudikoval, ktorý je nezávislý na dôvode, ktorý pôvodne aplikoval Špecializovaný trestný súd. Pričom je potrebné zdôrazniť, že obe tieto samostatné dôvody podľa predchádzajúcich súdnych rozhodnutiach nezanikli, ale naďalej trvajú.

Mám preto jednoznačne za to, že nie je možné tieto trvajúce dôvody väzby spájať, pretože tieto sú samostatné a na sebe nezávislé so svojim ďalšími vlastnými trestno-procesnými inštitútmi. Inými slovami, na každý jeden z týchto dôvodov väzby, či už je judikovaný Špecializovaným trestným súdom alebo Okresným súdom K. /Okresným súdom N./ je možné pri spáchaní ďalšieho úmyselného trestného činu aplikovať tzv. opätovnú väzbu v zmysle ust. § 71 ods. 2 písm. a/ až e/ Trestného poriadku.

A tento argument je z povahy veci a logického výkladu príslušných trestno-procesných väzobných ustanovení jasný a nespochybniteľný, a ktorý argumentum e contrario vyvracia výklad ust. § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku Špecializovaným trestným súdom v Pezinku a judikovaním nového dôvodu väzby, ktorý je neopodstatnene extenzívny a neprijateľný a uvalená väzba tak nie je zákonná a ústavne súladná“.

Teda mal za to, že „Špecializovaný trestný súd napadnutým uznesením a uvalením opätovnej väzby pochybil a neprípustným spôsobom rozšíril možnosti obmedzenia osobnej slobody reštriktívnym výkladom viacerých ustanovení Trestného poriadku a porušil tým ust. § 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a článku 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“.

Najvyšší súd SR k uvedenej obrane sťažovateľa zaujal, že „otázkou, či v inej trestnej veci, za trestné činy, ktoré mal obvinený spáchať po prepustení z väzby, sa bude trestné stíhanie viesť väzobné alebo nie, je vecou iného sudcu pre prípravné konanie, resp. iného súdu po podaní obžaloby, ktorý je príslušný konať v tejto ďalšej veci. V prípade, že v tejto ďalšej veci je obvinený vo väzbe, je logické, že vo veci, v ktorej bol obžalovaný vo väzbe skôr a bol z nej prepustený, nebude potrebné, pokiaľ je obvinený vo väzbe, rozhodovať o ďalšej väzbe podľa § 71 ods. 2 Tr. por. v skoršej veci. Trestný poriadok však nepodmieňuje, v prípade, že v neskoršej veci bol obvinený prepustený na slobodu, aby nastala ešte nejaká

iná ďalšia skutočnosť, nad rámec ustanovenia § 71 ods. 2 písm. e/ Tr. por., že by sa nemuselo vzniesť obvinenie ešte pre nejaký ďalší trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení obvineného z väzby.

Pokiaľ tomu nebránila celková lehota trvania väzby v danej skoršej veci, ktorá je možná v zmysle § 76 ods. 6 Tr. por. a pretrvávajú skutočnosti predpokladané v § 71 ods. 2 písm. e/ Tr. por., teda je v platnosti obvinenie pre predpokladaný úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby, potom sú splnené podmienky na opätovné vzatie obžalovaného do väzby.“

Sťažovateľ má celkom jednoznačne za to, že takýto záver súdu o existencii podmienok na opätovné vzatie sťažovateľa do väzby je neprijateľný a napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu SR tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorý má za následok nesprávnosť jeho výroku zakladajúceho tzv. opätovnú väzbu tak, ako to má na mysli ust. § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku.

Za týchto okolností má sťažovateľ jednoznačne za to, že Špecializovaný trestný súd a následne aj Najvyšší sud SR si nesprávne právne vyložil ust. § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku, keď aplikoval uvedený dôvod väzby vo svojom rozhodnutí.».

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, takto:

„1. Najvyšší súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 4/2011 a uznesením sp. zn. 5 Tost 4/2011, zo dňa 3. februára 2011, porušil základné právo R. N. zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy... a v čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru...

2. Uznesenie Najvyššieho súdu..., 5 Tost 4/2011, zo dňa 3. februára 2011, sa zrušuje a Najvyššiemu súdu... sa prikazuje, aby R. N. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

3. R. N. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 eur..., ktoré mu je Najvyšší súd... povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu R. N. v sume 303,31 €... na účet jeho právneho zástupcu Mgr. D. M., a to do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade ide o väzobný súd rozhodujúci v trestnom konaní) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Z citovaného čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmito právami a slobodami vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Preto v konaní pred ústavným súdom môže sťažovateľ uplatniť ochranu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru len vtedy, ak ho nechráni iný súd v rozsahu svojej ústavnej kompetencie podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Ďalej musí ísť o porušenie základného práva, ktoré súvisí s tým, že osoba bola vzatá do

väzby bez zákonom uznaného a v odôvodnení všeobecného väzobného súdu uvedeného dôvodu vychádzajúceho z konkrétnych skutkových okolností.

Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia.

Podľa judikatúry ústavného súdu je v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie, ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú, alebo byť prepustený počas konania (obdobne III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Sťažovateľ namietal porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie špecializovaného trestného súdu sp. zn. P-1 T 14/2007 o vzatí sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 1 a 2 Trestného poriadku počnúc dňom 4. január 2011. Tieto všeobecné súdy podľa sťažovateľa nesprávne právne vyložili § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku, keď posúdili existenciu dôvodov zakladajúcich opätovnú väzbu sťažovateľa podľa tohto ustanovenia. Tvrdí, že aplikácia toho ustanovenia by mohla prichádzať do úvahy len vtedy „*ak by Okresný súd K. uznesením, sp. zn. 0Tp 9/2010, zo dňa 7. februára 2010, nový dôvod väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nejudikoval...*“, pričom podľa neho nie je možné „*tieto trvajúce dôvody väzby spájať, pretože tieto sú samostatné a na sebe nezávislé so svojim ďalšími vlastnými trestno-procesnými inštitútmi...*“.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že „*Špecializovaný trestný súd a následne aj Najvyšší súd... napadnutým uznesením neprípustným spôsobom rozšíril možnosti obmedzenia osobnej slobody extenzívnym výkladom viacerých ustanovení Trestného*

poriadku, predovšetkým ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku v spojení s ust. § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku...

Z uvedeného celkom evidentne vyplýva, že nie je možné stotožniť so Špecializovaným trestným súdom a následne s Najvyšším súdom..., že vykonanie väzby v inej trestnej veci je pre súd, ktorý rozhoduje o opakovanej väzbe z dôvodu § 71 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku irelevantné - to by platilo len vtedy, ak by Špecializovaný trestný súd judikoval in concreto inú skutočnosť, resp. iný úmyselný trestný čin viažuci sa na dôvod väzby podľa ust. § 72 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku, a teda nie ten istý trestný čin, resp. trestné činy, ktoré subsumoval Okresný súd K. pod dôvod tzv. preventívnej väzby“.

Ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a konštatuje, že jeho sťažnosť vo vzťahu k označeným právam podľa ústavy a dohovoru je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd v tejto trestnej veci zistil, že špecializovaný trestný súd zobral uznesením sp. zn. PK-1 T 14/2007 zo 4. januára 2011 sťažovateľa opätovne do väzby podľa § 72 ods. 1 a 2 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku.

Podľa tohto ustanovenia ak bol obvinený prepustený z väzby, môže byť v tej istej veci vzatý do väzby, ak je obvinený pre ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd okrem priebehu trestného konania všeobecných súdov v jeho trestnej veci od roku 2005, ktoré opísal na s. 2 a 3, uviedol skutkové okolnosti, prečo ho špecializovaný trestný súd zobral predmetným uznesením do väzby. Boli to najmä tie skutočnosti, že sťažovateľ mal po prepustení z väzby spáchať ďalšie dva úmyselné trestné činy 8. decembra 2009 a 4. februára 2010, teda potom, keď bol prepustený z väzby 22. októbra 2008. Najvyšší súd ďalej vo svojom rozhodnutí opísal jeho námietky, ktoré podal v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu na s. 4 a 5, a v závere v relevantnej časti uviedol:

„Obžalovaný R. N. je v predmetnej trestnej veci stíhaný pre viaceré trestné činy, medzi nimi i za trestné činy vraždy a pri kvalifikácii jedného z nich podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, možno mu zaň uložiť výnimočný trest, ktorým sa podľa § 29 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Čin najprísnejšie trestný je potom rozhodujúci pre určenie maximálnej lehoty väzby podľa § 76 ods. 6 Tr. por. a eventuálne i § 76a Tr. por.

V tej istej veci, v ktorej už bol vo väzbe a bol z nej prepustený môže byť obvinený, okrem iných prípadov, podľa § 71 ods. 2 písm. e/ Tr. por. znovu vzatý do väzby, ak je obvinený pre ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby...

V predmetnej veci po podaní obžaloby doteraz zistené skutočnosti nie sú tak jednoznačné, že by vylučovali, že sa stali žalované skutky, pre ktoré bola podaná obžaloba na obvineného R. N. Dôkazy skôr nasvedčujú tomu, že sa skutky stali a že majú znaky trestného činu, je však dôkazmi potrebné buď nepochybné potvrdiť alebo vylúčiť dôvodnosť podozrenia, že tieto skutky spáchal obžalovaný R. N. Zatiaľ, ako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, dôvodnosť tohto podozrenia nebola úplne rozptýlená. K záveru o opodstatnenosti obžaloby sa môže súd dopracovať po zákonom vykonaní a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov spôsobom predpokladaným v § 2 ods. 12 Tr. por. Zatiaľ tento proces ešte nebol ukončený a taký záver, aký urobil obžalovaný v sťažnosti, hodnotiac dôkazy zo svojho pohľadu, pokiaľ ide o jeho vinu, je predčasný.

Z citovaného ustanovenia § 71 ods. 2 písm. e/ Tr. por. nevyplýva, že by mal súd skúmať dôvodnosť podozrenia opodstatňujúceho vznesenie obvinenia v inej trestnej veci, za iné trestné činy, ktoré mal obvinený spáchať po prepustení z väzby. To bolo vecou toho sudcu a súdu, ktorý v tejto inej veci rozhodoval o väzbe podľa § 71 ods. 1 Tr. por.

V predmetnej veci, v ktorej koná špecializovaný trestný súd, bolo potrebné zistiť, či zodpovedá skutočnosti, že po prepustení z väzby sa voči osobe prepustenej z väzby začalo trestné stíhanie a vznieslo obvinenie za ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby. Tieto skutočnosti mal Špecializovaný trestný súd zistené na základe uznesení vyšetrovateľa, ktoré neboli zrušené, trestné stíhanie nebolo zastavené a je z nich zrejmé, že ide o obvinenie za skutky, ktoré majú zakladať úmyselné trestné činy, ktoré sa

mali stať v decembri 2009 až do 4. februára 2010, teda potom ako bol 22. októbra 2008 obžalovaný R. N. prepustený z väzby.

V konaní pred súdom, pokiaľ ide o možnosť opätovného vzatia do väzby obvineného v tej istej veci, nejde o konanie, ktoré by bolo podmienené návrhom prokurátora. Postačuje zistenie súdom tých skutočností, ktoré má na mysli ustanovenie § 71 ods. 2 Tr. por. Súd však musí zachovať postup predpokladaný v § 72 ods. 2 Tr. por., čo sa v danom prípade aj stalo.

Podmienkou, ktorú musel mať súd zároveň na pamäti, bolo, že celková lehota väzby obžalovaného nesmie podľa § 76 ods. 6 Tr. por. prekročiť štyridsaťosem mesiacov, keďže je vedené trestné stíhanie proti obžalovanému R. N. pre obzvlášť závažný zločin a menovaný obžalovaný bol v predmetnej veci vo väzbe 3 roky a 5 mesiacov a 24 dní...

Otázku, či v inej trestnej veci, za trestné činy, ktoré mal obvinený spáchať po prepustení z väzby, sa bude trestné stíhanie viesť väzobné alebo nie, je vecou iného sudcu pre prípravné konanie, resp. iného súdu po podaní obžaloby, ktorý je príslušný konať v tejto ďalšej veci. V prípade, že v tejto ďalšej veci je obvinený vo väzbe, je logické, že vo veci, v ktorej bol obžalovaný vo väzbe skôr a bol znej prepustený, nebude potrebné, pokiaľ je obvinený vo väzbe, rozhodovať o ďalšej väzbe podľa § 71 ods. 2 Tr. por. v skoršej veci. Trestný poriadok však nepodmieňuje, v prípade, že v neskoršej veci bol obvinený prepustený na slobodu, aby nastala ešte nejaká iná ďalšia skutočnosť, nad rámec ustanovenia § 71 ods. 2 písm. e/ Tr. por., že by sa muselo vzniesť obvinenie ešte pre nejaký ďalší trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení obvineného z väzby.

Pokiaľ tomu nebránila celková lehota trvania väzby v danej skoršej veci, ktorá je možná v zmysle § 76 ods. 6 Tr. por. a pretrvávajú skutočnosti predpokladané v § 71 ods. 2 písm. e/ Tr. por., teda je v platnosti obvinenie pre predpokladaný úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby, potom sú splnené podmienky na opätovné vzatie obžalovaného do väzby.

Najvyšší súd... preto sťažnosti obžalovaného R. N. nevyhovel a ako nedôvodnú ju zamietol.“

Po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte argumentov sťažovateľa ústavný súd zastáva názor, že vzhľadom na štádium trestného konania, jeho povahu a dôvody, na ktorých najvyšší súd založil opodstatnenosť dôvodov

väzby podľa § 71 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku, možno jeho rozhodnutie považovať za legitímne. Prihliadajúc aj na konkrétne okolnosti daného prípadu ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva zjavná neodôvodnenosť, jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu, a hoci sťažovateľ má na vec iný právny názor, ústavný súd nie je súdom, ktorý by mal v tejto trestnej veci nahrádzať pri výklade, resp. aplikácii sporného ustanovenia Trestného poriadku všeobecné súdy.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd na všetky zásadné námietky sťažovateľa v sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby odpovedal dostatočne a zrozumiteľne, a preto aj ústavný súd toto uznesenie považuje za vyhovujúce požiadavkám zákonnosti väzby, a ako také aj za ústavne konformné.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2011